

LITERATURA

‘A casa teníem un himne’, la nova novel·la de l’escriptora ampostina Maria Climent

Amb una trama que gira al voltant d’una història familiar protagonitzada per tres dones -una mare i dos filles- i escrita en la variant dialectal tortosina, la segona novel·la de l’autora de ‘Gina’ ja va per la segona edició

Amposta A.C.A.

L’escriptora ampostina Maria Climent ha publicat la seua segona novel·la *A casa teníem un himne*, una obra que narra la història de tres dones -una mare i dos filles- ben diferents i distanciades entre elles, al llarg de la qual s’exploren els secrets familiars, les tries vitals i les oportunitats perdudes. Amb només unes setmanes, la novel·la ja va per la segona edició.

“Quan jo vaig néixer, ma mare no parlava. No va començar a parlar fins que vaig tenir set anys”, així arrenca la novel·la, que ja denota les “rarestes” que caracteritzaran a la progenitora de la família. Tal com explica la mateixa autora, en declaracions a Canal TE, “**tenim una mare** -l’Erne- **que és rara, ja que des de la primera línia del llibre ja es veu que alguna cosa li passa. També tenim a la filla gran, que és psiquiatra, té la vida quadrículada des de menuda, amb tot programat de com ha de ser, que està casada amb el guapo del poble, viuen a Barcelona en un pis de propietat a l’Eixample i tenen un fill. Així mateix, hi ha la filla petita, que en paraules de sa mare és**

‘una tarambana’, que no ha acabat cap de les dos carreres que ha començat, viu en un pis compartit, també a Barcelona, és mileurista i no té un duro, i no sap cap on va la seua vida”.

Arran d’un fet que li passa a la germana gran comença a desenvolupar-se una història que explora les relacions familiars de filles i fòbies entre mares i filles. “**És una novel·la en la qual pots estar d’acord amb qualse-**

vol de les tres protagonistes”, afirma Climent, que afegix “**un tema a banda és la relació entre les mateixes germanes que pot arribar a ser absolutament cruel. I és que si allò que li dius a una germana li digueses a una amiga, no et parlaria mal més, però entre germanes sembla que s’accepta tot. D’aquí que hi haja una passivo-agressivitat latent tota l’estona entre dos personatges que s’estimen, però no saben de-**

mostrar-s’ho i no acaben de veure la utilitat de l’una amb l’altra, i de tenir esta relació ja en la vida adulta”. Així, a petició de la germana gran, les filles van a buscar a la seua mare a la Toscana, on viu des de fa 15 anys. “**Este viatge ho canviarà tot**”, determina l’escriptora ampostina.

Com a ‘Gina’, Climent ha tornat a apostar per escriure ‘A casa teníem un himne’ amb la variant dialectal tortosina

Tal com va fer en la seua primera novel·la, *Gina*, que va ser un èxit de vendes, arribant a deu edicions i traduïnt-se al castellà, al francès i a l’ucraïnès, *A casa teníem un himne* també defuig del català oriental i l’escriu en català nord-occidental per tal d’apropar-se a la parla genuïna de les Terres de l’Ebre, com és la variant dialectal tortosina. Això ha fet que l’escriptora també haja ambientat part del relat al municipi d’Arnes. En este sentit, Climent conta que “**una de les**

peculiaritats del llibre és que per tal de diferenciar més les veus, més enllà dels caràcters de cadascuna, he fet que la mare narra sempre en la variant dialectal; la filla menuda ho fa en català oriental menys alguns trets dialectals com els possessius; i la filla gran narra sempre en català oriental, que al final és el que t’han ensenyat a escriure a classe. En canvi, els diàlegs sí que són sempre amb el dialecte”.

Afrontar el nou procés d’escriptura per a redactar la seua segona novel·la, després de l’èxit aconseguit per *Gina*, no ha estat fàcil, però Climent considera que *A casa teníem un himne* millora la seua òpera prima, fruit d’un treball més extens: “**He estat tres anys escrivint este llibre i, per tant, han passat moltes fases. L’última ja fela baixada i la veritat és que sí que al principi feia una mica de vertigen, perquè esta segona novel·la havia de ser millor, més madura, tal com diuen, però estic satisfeta i penso que ho és. Crec que és millor que el primer, segurament hi haurà qui li agradarà més Gina, però per a mi, *A casa teníem un himne* està més treballat i és millor**”.

FOTO: NÚRIA CARO